

Quan la Guàrdia Civil imputa

written by Redacció Unilateral | 27 de juliol de 2017

Ahir va ser un dia important. Encara que, de ben segur, en vindran d'altres que ho seran més. Però ahir, va ser important. Ahir el Parlament va aprovar una reforma del seu propi Reglament, que va excitar fins a límits de paroxisme els partits espanyolistes. Al minut u posterior a la seva aprovació ja s'anunciava la posada en funcionament dels mecanismes institucionals per tal d'expulsar-la de l'ordenament jurídic espanyol, via Consell d'Estat, Govern i, naturalment, el Tribunal Constitucional. Cap novetat.

Ahir va ser important, també, perquè per primer cop un President de Govern en actiu, va haver de declarar per un cas de corrupció davant d'un tribunal. I, com també era d'esperar, el declarant, durant dues hores, va recórrer a l'estratègia defensiva, coneguda com la de la Infanta, és a dir, afirmant per activa i per passiva, que ell no sabia res de res. Una declaració, per cert, que va demostrar ben a les clares que allò que tothom és igual davant de la Justícia (espanyola) és més fals que un duro sevillano, atès els privilegis dels que va gaudir el declarant. Com per exemple declarar des de l'estrada, al mateix nivell que el tribunal.

Però si ahir va ser un dia important és, sobretot, perquè es va constatar que la continència espanyola, la ja famosa *proporcionalitat*, s'està esquerdant a marxes forçades, i aviat la bèstia treurà el cap. L'escorpí de la faula acabarà rendint-se a la seva naturalesa. No hi ha res a fer. Perquè ahir, un actor que en les darreres setmanes, on el focus es fixava en la Policia Nacional i les seves clavegueres, semblava estranyament -i irrealment- desaparegut en combat, va tornar a ocupar la primera plana. La Guàrdia Civil. Sempre la Guàrdia Civil. La darrera esperança de l'Espanya eterna. Bé, com a mínim, des de 1844.

Ahir, la Guàrdia Civil es va passar tots els pobles que considerava necessaris, i va prémer el gas de la repressió, cridant a declarar determinats càrrecs de la Generalitat: secretari general, director general. Però no aturant-se aquí. També va cridar l'antic coordinador del **Pacte Nacional pel Referèndum**, promotor principal d'arribar a un acord per fer un referèndum acordat. Una iniciativa que en el seu moment va rebre més de 400.000 adhesions individuals i de moltes institucions, des de les universitàries, fins al Barça, per exemple.

Ara, el que ja assenyala la pèrdua de la proporcionalitat de la que tant pressumien fins ara, és que Espanya ja ha decidit abdicar de la divisió de poders, i ja és la Guàrdia Civil, un institut policial sotmès a les ordres directes del govern (o potser a l'inrevès, no ho descartem), qui ja obvia el poder judicial, i imputa directament, sense mandat jurisdiccional i sense control dels jutges. La conclusió és clara: si es té la Guàrdia Civil, per a què punyetes es necessita la justícia, i en definitiva la Constitució? Entrem ja, en la fase tan coneguda d'anar incrementant la pressió, com en l'experiment del gripau en una olla bullint. Si ho fas tot d'una, la bèstia fot un bot i s'escapa. Si s'incrementa progressivament, ni se n'adona i acaba ben escaldada. Però els espanyols ja no fan experiments. O millor dit, els seus experiments no són de laboratori. Són amb foc real. I això vol dir que estan perdent els nervis.

Cal respondre amb intel·ligència. En el doble sentit de la paraula. Ara més que mai. No podem deixar-los passar ni una. Cal que la democràcia catalana derroti la tirania espanyola. I cal fer-ho de forma contundent, sense complexos. Per això la crida a la mobilització general s'imposa. No ens aturaran. Ni tan sols la Guardia Civil.